

ANATEMA!

Un es pregunta si allò que se'n diu massa generalment l'opinió pública no és incoscient. En el món hi ha medis que despeceguen immenses riqueses sota formes diverses:

—Els denominats "nobles" (que no ho són sempre) i els aristòcrates, ociosos professionals, que dilapiden sense comptar milions en recepcions, vestimentes, joies, cotxes, "farniente" sumptuós, etc.

—Certs actors o actrius de cinema, així com qualsevol bramulaire-parkinsonós que un cert fanatisme jove i popular porta excessivament al zenit, fent que cobrin sumes immoderades.

—Les cadenes de ràdio i de televisió que escampen generosament objectes i sumes en jocs sovint intel·lectivament dèbils.

—Els casinos i jocs diversos, desguassos de fortunes malaguanyades.

—Quadres i joies que, venuts en subhasta, recol·lecten imports piramidals.

—Preparatius bèl·lics assolint valors incalculables. etc.etc.

I tots aquests comportaments es produeixen tan insolentment i en mig de tanta indiferència que resulten insultants i provocatius per als milions de nens, dones i homes que viuen de les engrunes que cauen de les pletòriques taules dels opulents. Milions de sers humans que moren de malaltia, de fam, de set i de injustícia. No ens estranyem si un dia, —per poc que en tinguin la força física— llurs còrpores esquelètiques vénen a abalçar-se violentment sobre el nostre món benestant exigint justícia.

Avui la revolta passiva, però determinada, contra la iniquitat, ja és acceptada pel món civilitzat i, per fi, admesa per l'Església. Ja s'ha acabat el principi evangèlic de parar l'altra galta si es rep una galdada arbitrària. Jesús, avui, brandiria novament les xurriaques per a fustigar als nous marxantons mil voltes més perversos que els del Temple.

Davant la ingent cupiditat de tots aquests dilapidadors que volen ignorar la misèria aliena, em pregunto per què els homes que governen en els països rics no se'ls acudeix d'aplicar un substancial impost de solidaritat a casinos, recepcions, especulacions, remuneracions desorbitades, etc. (I dir que l'actual govern francès ha suprimit l'impost sobre les grans fortunes que el règim precedent havia instituit!). Quan veurem s'instituir un delme infligit als esquenadrets improductius, destinat a les víctimes de la fam?

I els espanyaportes que ataquen gent honrada i laboriosa, no s'equivoquen de porta?

I els atracadors i terroristes que posen a voltes en perill la vida d'innocents per a adquirir dinerals a bon compte, ¿no erren de blanc en llur capteniment homicida, el qual condemno per ser una fórmula cega, bestial i sanguinària?

Governants i governats, autoritat espirituals i ètiques, hauríem d'emprendre una croada moral per a deixar de contemplar admirativament els fets i gestos d'aquells personatges farcits d'egoisme i d'egotisme, insensibles a la misèria humana i als que certa premsa sensacionalista els dedica una publicitat desmesurada que donen en numífica pastura a la curiositat popular. Al contrari, els hi hauríem de dedicar esguards de reprovació i menyspreu mentre i tant no els veiem engendrar iniciatives col·lectives i generoses mostrant que opulents i pobres som fets de la mateixa textura biològica, que tots som fruits de la mateixa arrel, i, per tant, germans entre qui el sentiment de solidaritat s'ha de manifestar envers els deseparats; a menys que l'indiferència ens torni mesells, que seria tant com dir indignes d'éssers humans.

Puguin les ombres famolenques i els espectres dels abandonats fantasmear les nits dels balafiadors i potentats apàtics.

REIVINDICACIONS MODERNES

En el dia primer de Maig d'enguany se celebrà el cent un aniversari de la festa internacional del treball o diada de la classe treballadora, implantada als Estats Units i propulsada pels nuclis anarquistes, socialistes i sindicalistes, que feren de la jornada el seu patrimoni col·lectiu.

Aquesta diada va tenir uns començaments dramàtics, sorgint les primeres víctimes l'any 1887, ara fa cent anys, quan es va complir la sentència de mort contra cinc dirigents obrers nordamericans, després d'ésser detinguts i jutjats els anomenats "màrtirs de Chicago", el record dels quals estigué present en la premsa obrera mundial durant molts decennis.

En homenatge als "màrtirs de Chicago", el congrés de la II Internacional, que s'estava constituint a París, va decidir celebrar tots els "1r. de Maig" de cada any una jornada reivindicativa de la classe obrera i de fraternitat del proletariat mundial. La festa es va consolidar el 1889, en aprovar-se una resolució que establia el 1r. de Maig de cada any com un dia de reivindicació de la jornada de treball de vuit hores i amb aquesta idea aparegué el mite dels "Tres Vuits", que corresponien a les vuit hores de treball, vuit de descans i vuit de cultura (en total, les vint-i-quatre hores del dia).

A Barcelona, els anarcosindicalistes declararen aquest dia una vaga general, que, en teoria, no havia d'interrompre's fins aconseguir les vuit hores. Aquesta lluita en pro de la disminució de la jornada laboral va ser consubstancial amb l'aparició de l'obrerisme organitzat.

Actualment, nombrosos estats i organismes han intentat integrar la jornada, proclamant la festa "Dia del Treball" o "Dia de Sant Josep Obrer"; però malgrat això, el 1r. de Maig no ha perdut la seva característica de jornada de reivindicació obrera.

A continuació reproduïxo uns fragments dels "goigs" publicats en el setmanari anarco-col·lectivista català "La Tramuntana", el 30 d'abril de 1890, vigília del primer "1r. de Maig" que tingué lloc a Catalunya. Els recull Joaquim Ferrer en el seu llibre sobre el naixement d'aquesta efemèride en el nostre país.

GOIGS DE LA VERGE DE LES VUIT HORES

"Si de la qüestió social
sou estrella esplendorosa
donau-nos, Verge gloriosa
les vuit hores de jornal.
Vostra efigie a tots inspire
la més santa devoció
puig sou del treballador
l'ideal pel que sospira.
Ara el poble no respira
lligat per un jou fatal,
donau-nos Verge gloriosa
les vuit hores de jornal"

Considerant aquest breu resum de la diada del "1r. de Maig" com un pròleg històric d'un altre "1r. de Maig" paral·lel i actual, podem aprofitar aquest paral·lelisme per reivindicar vint-i-quatre hores diàries de tranquil·litat i seguretat en tots els àmbits, a fi que la gent no visqui espantada i atemorida.

Si els nostres avantpassats lluitaren aferrissadament per aconseguir unes llibertats, continuem llur esforç per gaudir de la garantia dels nostres drets, reivindicant, com a mínim, els més fonamentals.

Reclamem el dret a:

- La llibertat i seguretat personals.
- La inviolabilitat del domicili.
- L'honor i la intimitat personal i familiar.
- La vida i la integritat física i moral.
- La llibertat d'expressió.
- La vaga.
- La propietat privada i l'herència.
- La lliure elecció de professió o ofici i al treball.

Catalitzem el "1r. de Maig" convertint la diada en un veritable jorn reivindicatiu; fem-ho, si més no, en record de tots els qui donaren el primer pas.